

[Bundvad.]

hvor meget de skal have for at opnå en levestandard, der står i passende forhold til, hvad man anser for rimeligt for andre.

Renten bør derfor forhøjes. Det er det første mål, man må sætte sig ved en nyordning, men det er ikke det eneste. Problemerne omkring fradragsreglerne er i sig selv nok til at sætte en grå hår i hovedet. Som allerede sagt er den nugældende ordning bygget op stykkevis, og det kan ikke nægtes, at det er gået ud over helheden, så at vi nu befinder os temmelig langt fra den orden, som K. K. Steincke skabte ved socialreformen.

Vi har grundbeløb, vi har rentetillæg, vi har beklædningstillæg, vi har brændseltillæg, vi har en såkaldt særlig ydelse, og vi har et eengangstillæg. Dette udgør aldersrenten. Så har vi fradragsreglerne for indtægt ved siden af renten — jeg nævner reglerne i flertal, fordi vi har mange: en speciel for invaliders arbejdsindtægt, en for aldersrentemodtageres arbejdsindtægt, en for indtægt ved understøttelse og privatpension, en for indtægt ved anden pension og en for indtægt af formue, og endelig har vi en generel regel.

Når man tænker på, at folks indtægt kan komme fra flere steder og derfor skal beregnes efter forskellige regler, må man have ret til at tale om en indiviklet ordning, som snart kun specialister kan finde ud af. Det gør det ikke bedre, at indtægten måles i forhold til grundbeløbet, der kun er en del af den samlede aldersrente. Det giver for det første for små fradragsfrie beløb, og for det andet bliver tillæggene, der står i et vist forhold til grundbeløbet, i visse tilfælde påvirket meget uheldigt. Man kan således komme ud for, at en beskeden indtægtsforøgelse på f. eks. 10 kr., beregnet på et bestemt sted på fradragskalaen, vil medføre tab af brændseltillæg, hvilket her vil sige værdien af 15 hl koks. Med erindring om kokspriserne kan man vel tænke sig, hvad dette betyder for ret små indtægter. Jeg skal gerne indrømme, at mit eksempel ikke dækker en almindelig foreteelse, men det må stå fast, at reglerne, som vi har dem nu, kan virke temmelig hårdhændet overfor folk, der har indtægt ved siden af renten, og det er uheldigt både for den enkelte og for samfundet.

Forøvrigt er det et forhold, der berører mange flere mennesker, end man umiddelbart skulle synes. Vi må regne med, at rundt regnet 100 000 personer har indtægt ved siden af renten, men ikke så stor indtægt, at de får fradrag. Men de må alle gå og dividere på forholdet mellem indtægt og rente, hvis de ellers kan finde ud af det.

Dertil kommer ca. 50 000 personer, hvis indtægt giver nedslag i renten. Det er i denne sidste gruppe, vi i almindelighed finder privatpensionisterne, selvpensionister og alderdomsopsparere, som de kalder sig selv. Det er folk, der har tegnet livrenteforsikringer, er medlem af en eller anden privat pensionsordning eller har foretaget kontante opsparinger gennem årene. Det er folk, der gennem mange år har vist en betydelig offervilje i forventning om, at de derved sikrede sig økonomisk i alderdommen, men det er desværre ikke gået efter forventningen. Pengenes værdiforringelse op gennem årene har forringet pensionsens, forsikringens eller opsparingens reelle værdi ganske betydeligt. Det er således beregnet, at en livrenteforsikring tegnet i 1918 og ført frem til 1950, i dette tidsrum har mistet 69 pct. af sin værdi. Det er en stor skuffelse for de pågældende, og det er forståeligt. De må nu mod deres forudsætninger søge aldersrente, og da støder de på fradragsreglerne.

Lige så galt er det, ja, vel endnu værre, at store dele af befolkningen, både yngre og ældre, har et indtryk af, at det med de nugældende fradragsregler ikke kan betale sig at arbejde og spare op. Med rette eller urette — det kan altid diskuteres — møder man meget ofte den opfattelse hos ældre medborgere, at det ikke kan betale sig at yde den ekstra anstrengelse, det ofte vil være for ældre at tage et job, for, som man ofte hører dem sige, staten „stjæler“ jo pengene fra os igen i form af nedsat rente. På samme måde kan man ofte høre folk hævde, at det ikke kan betale sig at spare, fordi det bare går ud over en selv senere.

Det er jo helt galt. Her er vi ved at køre ind i en blindgyde. Således som vort samfunds problem er i dag og vil være fremover, må vi indrette os på den størst mulige arbejdsydelse og på størst mulig opsparing til fordel for krævende investeringsopgaver. Det er derfor også vigtigt for samfundet,